

одинакові чувства, но їх проявлення буде різним.

Поэтому можно говорить о своеобразии процесса коммуникации, а значит, и адаптации представителей различных культур. В процессе общения с иностранными студентами необходимо учитывать их ценностные ориентации и специфику национального менталитета.

При формировании умений и навыков межкультурного общения национальные культуры студентов из различных стран, естественно, взаимодействуют и оказывают влияние друг на друга. В интернациональной группе межкультурная коммуникация, или диалог культур, осуществляется в процессе взаимодействия не только представителей одной культуры с представителями других культур, но и в процессе взаимодействия иностранцев с преподавателем, который является носителем культуры принимающей страны. Например, арабские студенты, студенты из Турции в семантику слов «брат», «отец» вкладывают не только обычный смысл, а ещё и «лучший друг, пример для подражания, идеал во всём». С любовью и уважением они произносят эти слова и по-турецки, и по-русски. Так, вьетнамцы, изучая русский язык на подготовительном факультете вместе со студентами из Турции, слова «брат», «отец» часто начинают тоже употреблять с тем же семантическим наполнением и обращаться друг к другу не как к «другу», а как к «брату», если нужен совет или помощь. При изучении коммуникативных тем о родине, культуре и народных традициях обучаемые узнают о культуре, обычаях, истории украинского и других народов, представителями которых являются наши обучаемые.

Так в процессе адаптации к жизни и учёбе в Украине обогащается картина мира студента-иностранца, он становится полилингвальной личностью, обладающей разносторонними компетенциями – языковой, речевой, коммуникативной и социокультурной.

СПИСОК ИСПОЛЬЗОВАННЫХ ИСТОЧНИКОВ

1. Арсеньев Д. Г. Социально-психологические и физиологические проблемы адаптации иностранных студентов / Д. Г. Арсеньев, А. В. Зинковский, М. А. Иванова. – СПб. : Изд-во СПб ГПУ, 2003.
2. Иванова М. А. Психологические аспекты адаптации иностранных студентов к высшей школе / М. А. Иванова – СПб. : Изд-во Нестор, 2000.
3. Тер-Минасова С. Г. Язык и межкультурная коммуникация / С. Г. Тер-Минасова – М. : Слово, 2004.

Немерцалов В. В. – кандидат біологічних наук, доцент кафедри ботаніки, Одеський національний університет імені І. І. Мечникова.

МЕТОДОЛОГІЧНІ НОВАЦІЇ Г. Н. ПАΠΑНИКОЛАУ

Розквіт і розвиток біології у ХХ сторіччі переважно був пов'язаний з дослідженням проблем метаболізму та гомеостазу живих систем [1]. Основні здобутки у цій царині стали наслідком переосмислення меж живого та його багаторівневого устрою. На початку ХХ ст. було перевідкрито статистичні закони спадковості (Г. Де Фріз, К. Чермак та ін.), усвідомлено цитологічну природу передачі спадкових ознак (Т. Морган), викладено теорії абіогенезу, що відкривали простір для фізико-хімічних дослідів над клітинами і їхніми компонентами (О. І. Опарін, Д. Холдейн, Е. Г. Фішер), сформульовано вчення про біосферу (В. І. Вернадський). Об'єктом дослідження біологів стали не самі живі організми, як раніше, але суборганізмові і субклітинні та надорганізмові процеси та системи. Системність у дослідженнях призвела до розвитку нових теоретичних уявлень, серед яких слід згадати роботи Е. Бауера, Л. фон Берталанфі, Е. Шрьодінгера, присвячені теоретичним проблемам нової біології.

Проте висновки з теоретичних тверджень щодо взаємодії різних рівнів організації живого не одразу отримували визнання, чи знаходили розуміння. Яскравим прикладом поступового сприйняття нової методології в біології і медицині була історія цервікального тесту, запропонованого у 1927-1928 рр. А. Бабешем та Г. Н. Папаніколау. З двох дослідників більш вагомим був внесок американського вченого грецького походження Г. Н. Папаніколау, який не лише встановив науковий факт: наявність ракових клітин у цервікальних мазках, але й розробив методику діагностики раку та домігся її широкого впровадження у практику гінекології. Методологічна новація полягала в узагальненні

цитологічних та ендокринологічних даних. Метод вагінальних мазків, розроблений Папаніколау застосовувався для визначення стадії оваріального циклу морських свинок. Розуміючи функціональну цілісність організму та користуючись узагальненнями отриманими при написанні дисертації про регуляцію статі у дафній, Г. Н. Папаніколау дійшов теоретичного висновку про те, що морфологія клітин ендометрію має залежати від гормонального фону організму (фази регулярного циклу), що й було підтверджено на практиці при вивченні цервікальних мазків. Подальші дослідження дозволили виявити у мазках морських свинок ракові клітини, що й призвело до розробки нового методу діагностики раку шийки матки. Для гінекології того часу був характерний афоризм: «Що ми бачимо найчастіше? Рак. Що ми знаємо найменше? Рак». Методів попередньої діагностики фактично не існувало, а біопсія лише фіксувала діагноз. Проте, публікації 1928 р. сприймалися гінекологами скептично або ігнорувалися [2].

Визнання методу попередньої діагностики раку шийки матки отримала лише у 1941-1943 рр., тобто через тринадцять років після перших публікацій результатів дослідів, розпочатих у 1923 р. та фактично через 98 років після перших цитологічних досліджень ракових клітин.

Основною причиною цього було недостатнє розуміння зв'язків між різними рівнями організації організму та того теоретичного прориву, який здійснив Г. Н. Папаніколау. Тільки десятиріччя спостережень та практичне впровадження методу гінекологами надало йому визнання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Мирзоян Э.Н. Этюды по истории теоретической биологии. — М., 2006. — 371 с.
2. Vilos GA. After Office Hours. The history of the Papanicolaou smear and the odyssey of George and Andromache Papanicolaou. *Obstet Gynecol.* 1998;91: — 479-483

Нерубаская Алла Александровна – кандидат философских наук, доцент кафедры философии и истории Украины Одесской национальной академии связи им. А.С. Попова.

СОЦИАЛЬНЫЕ ЭКЗИСТЕНЦИАЛЫ СОВРЕМЕННОГО УКРАИНСКОГО ОБЩЕСТВА

Человек сегодня оказался в центре стремительно развивающейся науки, но центр этот смещен в сторону рационального потребления достижений, практического использования научных открытий. В философии 19-го и 20-го веков накануне Первой мировой войны – в России, после войны – в Германии, в период Второй мировой войны – во Франции возникает экзистенциализм как философское направление, осмысливающее человеческие переживания в контексте социальных потрясений. В 21 в.в., вследствие сильнейших исторических мировых кризисов, экзистенциальная проблематика снова становится актуальной. Экзистенциалы человеческого бытия являются нравственными интенциями личности, поэтому любой кризис влияет на их возникновение и значимость. Экзистенциалы можно характеризовать как класс объектов, соответствующих волевому измерению в человеке.

В философии главными экзистенциалистами принято считать М.Хайдеггера, К.Ясперса, Г.Марселя, Ж.-П. Сартра, А.Камю [2]. Сходным в их взглядах были утверждения, что в XX в. все убеждения в достоверности научного знания, все «абсолюты» потерпели крушение. В науке бесполезно искать основы человеческой жизни, руководство к действию. Наука не может помочь в поисках смысла жизни. Философия, которая должна выяснить ценности мировоззрения, смысла жизни, жизненные ориентиры, должна быть ненаучной. Научное мировоззрение абстрактно и безлично, а действительное «экзистенциальное мышление» связано с внутренней жизнью человека, с его интимными переживаниями.

Отражение и выражение нравственного кризиса людей, привязанных к старому и одновременно презирающих его, относящихся к будущему со смешным чувством любопытства и неверия, как проблема стала перед Украиной 20 лет назад. Люди, строившие коммунистическое общество и верившие в идеи «светлого будущего», после развала СССР, оказались безоружными перед суровой действительностью демократических формаций. Прошло двадцать лет, двадцать лет независимости Украины и двадцать лет политического и экономического коллапса.

Десять лет назад внутренний бунт и недовольство людей, привели страну к революции. Пять